

Zvuková nahrávka Meir Lubor Dohnal

Scénař zpracovali: Vladyslav Kopčuk, Tereza Podlucká, Lucie Steinerová, Sebastian Ondo, Veronika Bludská

ZŠ VODIČKOVA 22 PRAHA

"Meir Lubor Dohnal je profesor na FAMU a scénarista. Jméno Meir pochází z hebrejštiny a znamená světloňoš. Pan Dohnal se ale narodil těsně před začátkem druhé světové války roku 1938, období kdy vládnul krutý anitsemitismus."

"Byla to těžká doba, protože tatínek s maminkou se rozvedli, možná i kvůli mé existenci. Já jsem byl takzvaný míšenec prvního stupně se tomu říkalo, tedy vlastně pokládanej za žida, můj táta ne. Moje maminka odešla s celou svou rodinou, se svými sourozenci a se svými rodiči do transportu v roce 1942. Dědeček s babičkou, kteří byli starší, tak pravděpodobně je zabili hned."

"Maminka zemřela společně se svou mladší sestrou pravděpodobně v koncentračním táboře Sobibor. Tatínek byl záhy totálně nasazen do Německa. Pan Dohnal žil v té době stále ještě v Praze v původním bytě Dohnalových s hospodyní Marií."

"Jestli jsem byl šťastnej, nešťastnej, že se mi stejskalo nebo ne. To já si moc nepamatuji, ale předpokládám že obojí. Jednou tak jednou mak."

"Rozhodujícím momentem se stala židovská hvězda, podle zákona ji na viditelném místě museli nosit židé od šesti let. Když tohoto věku dosáhl pan Dohnal, jeho příbuzní se zalekli a poslali ho s Marií na venkov. Poslední rok války strávil na statku na Jižní Moravě na hranici protektorátu. Paradoxně to pro něj bylo krásné období."

"Židovskej parchant nemohl chodit do školy, to bylo zakázaný, takže já jsem nemusel. Takže jsem si tam jako lítal bos s těma dětma. V zimě když oni šli, potom museli do školy tak já jsem seděl na půdě a tam jsem si vyprávěl příběhy a tak dál."

"V dubnu 1945 v protektorátu už panoval zmatek a pan Dohnal díky tomu mohl přijet za svou babičkou do Roztok. V těch dnech se tu zastavil nákladní vlak, ve kterém byli naloženi vězni, lidské trosky. Říkalo se tomu transport smrti."

"A nějak nevím jestli už tehdy už existoval rozhlas městskej, nebo něco, prostě se nějak rozhlásilo, že lidi jako obyvatele mohou přispět k obživě těch lidí, že můžou něco navařit a dovést to k tomu vlaku. Tak babička v takovém prádelním hrnci velkým, co se dalo navařila polívku a vezli jsme to na žebříňáčku."

"Byli však zadrženi, transport hlídali mladí, asi sedmnáctiletí němci, nejspíš členové Hitlerjugend."

"A babička najednou já zjišťuju, že prostě mě to ani nepřekvapilo, ale všechny ostatní to teda překvapilo a zjela je jak malý jardy říkali co mi ty budeš povídat ty hajzle malej, tak ty prostě dej si tu flintu někam pryč, popadla mě za ruku a vlekla mě k tomu vlaku."

"Až po letech panu Dohnalovi došlo jak nebezpečně se babička chovala, když svého židovského vnuka vedla k transportu, aby mohla rozdat jídlo. Němce to tak zaskočilo, že je pustili. Byli jsme zvědaví, a tudíž jsme se zeptali na jeho vztah k sudeckým Němcům."

"Posuzuj lidi podle toho, jestli jsou to hovada, nebo správný lidi, měj k nim úctu, nebo jima pohrdej, podle toho jak si to zaslouží a nenálepkuj je. To je jediný co chci předat."